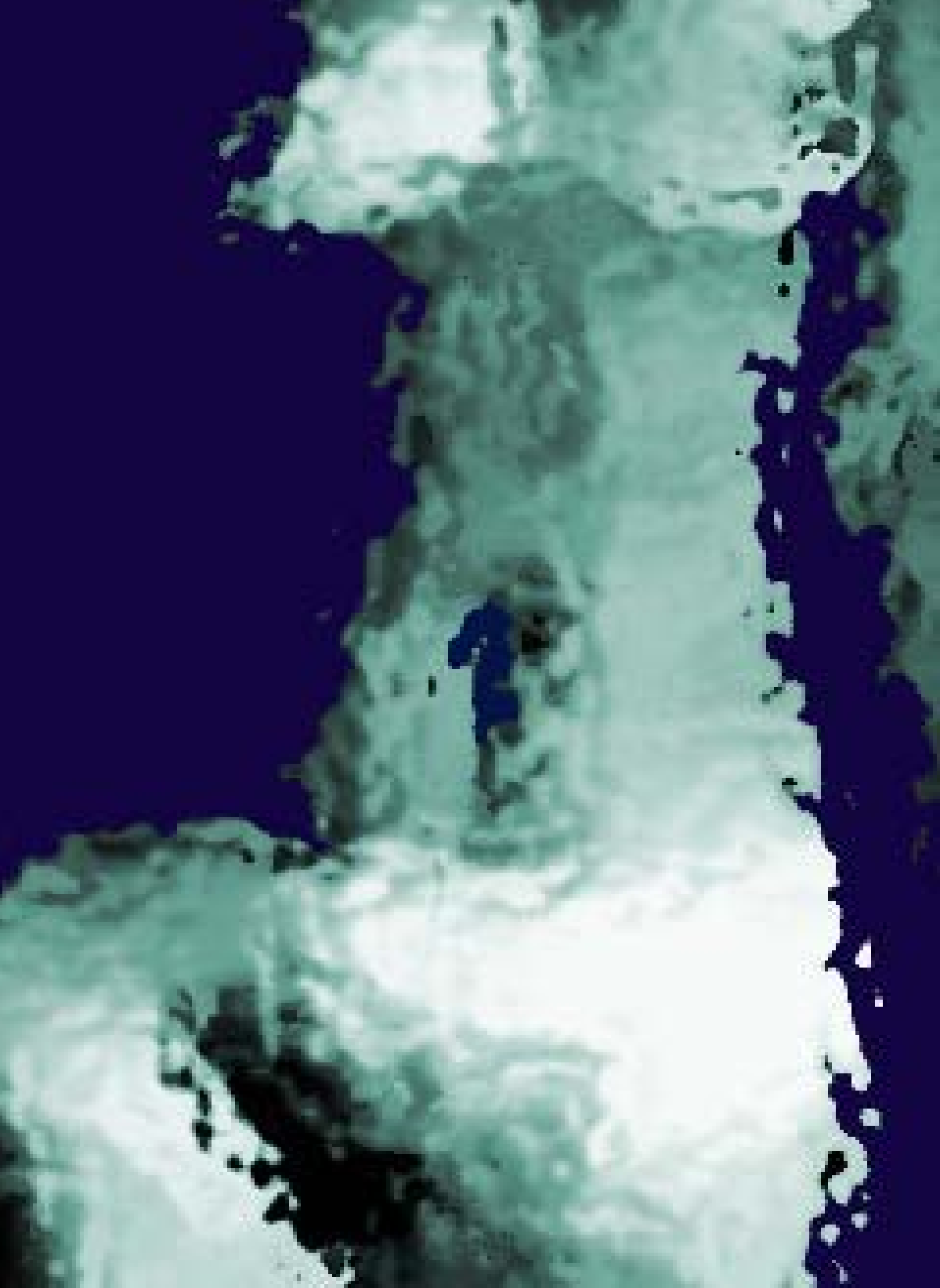

Lästid 20 minuter

... och Charybdis

Chell Johnson

© Läs en bok

Nu kommer den första, tänkte hon. Snart är det fullt av dem. Jag skulle vilja döda dem

Döda dem! Dränka dem!

Hon rörde läpparna – spottade ut orden i sanden.

Hon hade väntat dem. Solen stod högt. De skulle snart komma krypande ut ur sina hålor.

Naturligtvis kunde hon inte få ha den här lilla biten av Medelhavets strand för sig själv!

De rasslande stegen i sanden kom närmare.

Hon låg kvar på magen, stel av hat och rädsla. Hon öppnade det ena ögonlocket och kisade ut över sanden – där kom ett par spinkiga, nakna karlben, lortiga, ludna, avskyvärda... Hon höjde blicken: En gubbstrutt! Gudskelov!

Såg henne inte ens. Hoptorkad och trasig, skumögd, benig och vass. Bar på en säck musslor och tog en stor krok omkring henne.

Avslappnad vände hon sig på rygg och lade en tidning över ansiktet. Hon hörde vågorna slå mot stenarna och rulla upp och suga ur sanden. Hon njöt av värmen. Kände den unket söta doften från oljeupplaget, hur den blandades med doften från havet. Kunde hon äntligen andas ut? Kunde hon

äntligen få vara ensam hela dagen? Ensam med solen och sanden och havet.

Ivrigt hade hon slitit av sig kläderna på hotellrummet och duschat sig fräsch efter resan, packat upp sin svalaste klänning och tagit på sig den. Ivrigt hade hon sprungit ut på gatan och sökt sig raka vägen till Forum Romanum – det var dit hon längtat mest av allt!

Men då hon kom till entrén vid Titusbågen och såg Vestatemplets kolonner och Via Sacras slitna stenar och Palatinens heliga mark – då hejdade hon sig: Hon skulle inte rusa rakt in i det, hon skulle vänta litet, lugna sig och göra sig beredd. Hon strövade uppför en brant gata vid sidan av Palatinen, en gata utan öppningar, instängd av murar som en tunnel, och sjönk drömmande ned på en stenbänk med guideboken i knät. Hon satt där och läste om Forums underverk, men vaknade plötsligt till av genomträngande blickar och såg en karl med uppknäppt skjorta sitta bredvid på bänken.

– Lady, want me to show you Rome?

Hon skakade på huvudet och reste sig, gick uppför backen för att slippa gå förbi karlen. Men han följde efter henne, försökte få henne att svara – svamlade oavbrutet samma fraser på bruten engelska:

– Lady, want me to show you Rome? Beautiful city, lady! You beautiful also! I show you Rome by night, lady! For nothing!

Det var en återvändsgata, som slutade med en kyrka. Men kyrkporten var stängd. Hon var fast där som i ett hål tillsammans med karlen – bara murar runtomkring, inget fönster, ingen annan människa. Bara denna äckliga, svamlade karl, som sökte sig allt närmare henne och till slut pressade in henne mot muren och försökte kyssa henne. Hon slet sig lös och sprang nedför backen – tappade ena skon och måste gå tillbaka till hotellet i strumplästen. Hur de skrattade åt henne – alla uslingars menande blickar! Hon hatade dem!

Hon satte sig upp i sanden. Karlen med musslorna hade försvunnit och ingenstans såg hon någon människa.

Hon var ensam med sig själv och sin kropp och solen. Det var så här hon hade tänkt sig Italien-semester: ensam på en sandstrand vid Medelhavet.

Roms sevärdheter kunde hon väl undvara, men inte solen och havet. Hon kunde göra så här varje dag: stiga upp tidigt och ta den första bussen ut till den här lilla byn. Söka sig ut till den här ensliga stranden vid oljeupplaget, där ingen annan ville vara. Och sedan ligga där hela den varma, härliga dagen...

Det tog bara en halvtimme mer hit än till Lido. Och detta var hennes egen strand, hennes eget hav, hennes egen värld! Ingen annan skulle komma hit. Inga stinkande, äckliga karlar...

Hon låg på sängen och rökte och läste amerikanska magasin hela eftermiddagen. Hon beställde upp middagen på rummet. Då hon ätit den upptäckte hon att fötterna värkte och tog hissen ned i vestibulen, där det fanns en skönhetssalong. Alldeles för sent, inte förrän hon hade satt sig tillrätta i stolen, upptäckte hon att pedikyristen var en karl. Hon hade aldrig kunnat tänka sig det. Hon förstod att hon hade gått i en ny fälla, men stålsatte sig för att kunna härda ut tills behandlingen var klar. Medan han arbetade med hennes tånaglar höll han oavbrutet blicken riktad mot hennes knän. Han masserade hennes fötter och sökte sig upp längs hennes vader. Då reste hon sig så snabbt att han höll på att falla baklänges, steg i skorna och gick därifrån utan att betala.

Solen hade blivit varmare. Hon tog tidningen från ansiktet och satte sig upp i sanden. Stranden låg fortfarande öde. Hon gick ner i vågsvallet och lät fötterna sköljas av liv och renhet. Rysande av välbehag gick hon längre ut och lät havet omfamna henne. Hon simmade långt ut från stranden, dök ibland under vattnet och lät sig gungas och vaggas och omslutas av havet.

Då hon simmade tillbaka mot stranden kom något sladdrigt, genomskeinligt i hennes väg. Något ledlöst som en amöba. Hon fick kväljningar, då hon upptäckte vad det var – det måste ha förts ut i havet från Roms kloaker. Febrilt slog hon efter det för att inte få det i ansiktet. Men kloakdjuret sög

ändå sin slämmiga gummimun rakt emot henne, förföljde henne ända in till stranden. Andfådd och nära att kräkas stapplade hon fram till badkappan och sjönk ned på knä, men tog sedan väskan med kläderna och badkappan och skyndade därifrån, längre bort från byn och mot en utskjutande klippa, som avslutade sandstranden i väster. Där stranden bildade liksom en liten bukt stannade hon och lade sig åter i solen med tidningen över ansiktet och försökte slappna av.

Efter den hemska upplevelsen vid Forum Romanum hade hon bestämt sig för att resa till Lido, andas frisk luft och bada. Hon tog bussen dit och gick in på ett av badetablissemanen, letade rätt på en badhytt och drog på sig baddräkten. Sedan tog hon en lång simtur och lade sig att torka på sandstranden. Hon tyckte om att få saltsmak på huden. Men efter bara några minuter kände hon ögonen – de lystna ögonen, som klädde av henne och kom henne att ligga naken utbredd på sanden.

– Il sole molto bello, signorina, sa karlen då hon såg upp. Han satt inte mer än en halv meter ifrån henne. Hans badbyxor skylde ingenting.

Hon reste sig och gick därifrån. Men karlen följde efter ända tills hon vadade ut i vattnet och tog en lång snabb simtur. Då hon kom tillbaka till stranden stod han där och överhöljde henne med långa fraser, som hon inte förstod. Hon skyndade till sin badhytt i det långa cementskjulet och låste dörren efter sig. Rökte en cigarrett och åt en apelsin och sökte

sig än en gång ned till stranden. Men allt eftersom hon gick kände hon blickarna i ryggen och då hon vände sig om såg hon en hel grupp av karlar, nakna i sina badbyxor, följa efter henne som en flock vargar. Hon flydde tillbaka till sitt hål i cementskjulet, klädde på sig och gav sig av till busshållplatsen.

Men bussen tillbaka till Rom var fullsatt. Hon pressade sig upp i dörren, rädd för att bli lämnad kvar. Hon sökte hålla sig kvar längst bak i bussen, men folkmassan pressade på och konduktören skrek åt henne att stiga framåt. Skakande och krängande körde bussen i våldsam fart längs autostradan och hon kom att stå i mittgången, hoppresad från alla håll, ur stånd att flytta en fot. I kurvorna böljade människomassan fram och tillbaka som ett tungt hav av klibbig olja och hon kände en främmande kropp pressas mot sin bakdel. Trycket ökade i varje krängning – ett par händer tog henne om midjan – hon ville skrika, men hettan och skräcken gjorde henne stum. Hon sökte komma undan, men människomuren var sluten omkring henne. Och händerna sökte sig ned mot hennes höfter. Apatisk lät hon musklerna slappna av och karlen log mot henne och höll upp henne med armen bakom hennes rygg och handen på hennes bröst. I hennes sköte trevade de vansinniga fingrarna och flämtande utdunstningar blåste i hennes nacke. Hon kände kjolen dras upp bit för bit och mannen som höll henne uppe klämde och knådade hennes bröst. Hon kände sin egen svett blandas med andra kroppars svett och hon sjönk och sjönk tills hon förlorade medvetandet.

Då hon vaknade upp hade människomassan spytt ut henne på Piazza San Silvestro. I panik rusade hon fram till en taxi och åkte direkt till hotellet.

Där stängde hon in sig för resten av dagen. Hon låste dörren och spärrade den med en fåtölj. Hon tog ett bad och duschade i kyligt vatten. Naken stod hon sedan framför spegeln och såg på sin kropp, åter sval och fräsch efter misshandeln, åter lika vacker.

Baddräkten hade torkat, men den var inpyrd av salt och kändes som en korsett. Skulle hon våga ta av sig den? Hon reste sig och såg längs stranden bort mot byn. Men byn hade försvunnit ur sikte – hon såg endast skymten av de stora oljecisternerna i diset.

Ja, stranden låg fortfarande öde. Hon hade äntligen funnit en plats, där hon kunde vara ensam med sig själv och sin kropp och solen och sanden och havet.

Då hon konstaterat detta uppfylldes hon av lycka. Hon tog snabbt av sig baddräkten. Hon kände sig fri och salig. Ivrigt ordnade hon till badkappan noggrant i sanden, formade den bekvämt efter kroppen – gjorde till och med ett par djupa gropar för bröstet och klämde ned tyget i dem. Sedan lade hon sig på mage och slappnade av fullständigt. Solen kom hennes kropp att glöda – hon skulle kanske bli bränd, men inte farligt. Hon hade förberett sig noga för den här Italien-semesteren, hade legat framför kvartslampan i längre och

längre perioder varje kväll.

Avslappnad, fri från minnenas äckel, lösgjord från sin besvikelse, dåsig av hettan, uppfylld av solens strålar, sandens mjuka fasthet, vågsvallets brus... somnade hon.

Hon kände en hand på sin bakdel.

Stel av chocken tvingade hon sig att öppna ögonen. Hon såg flera gråbleka, nakna karlben.

Hon blundade igen.

Jag kan inte bara ligga här, tänkte hon. Jag skulle kunna springa ned i vattnet och simma från dem. De kan säkert inte hinna upp mig i vattnet. De kanske inte ens kan simma.

Men de skulle vänta på stranden. De skulle inte låta mig komma åt mina kläder. De skulle sitta där hela dagen och hela natten.

Jag kan inte komma undan, tänkte hon.

– Buena sera, signorina!

En rå, uppeggad, skrovlig röst.

– Hai dormite bene?

De hade märkt att hon vaknat. Handen på hennes bakdel drogs bort.

Men jag kan i alla fall inte ligga här, tänkte hon. Jag skulle kanske kunna gå bort mot byn och försöka hålla dem ifrån mig ända tills jag träffade mera folk. Det skulle bildas en stor folkmassa, men ingen skulle våga röra mig inför så många ögon. Jag skulle kunna försöka få tag på en taxi.

Hon reste sig, tog hastigt på sig badkappan. Hon tog väskan med kläderna och baddäkten och började gå längs stranden i rask takt. När hon upptäckte att hon gick åt fel håll var det för sent att vända – vargflocken följde efter henne i en halvcirkel och spärrade vägen tillbaka till byn och räddningen.

Framför henne sträckte sig klipptungan ända ut i havet och utanför den låg en liten klippö. Bränningarna lyste vita runt klipporna.

Hon hade ingen möjlighet att komma undan. Hon ökade takten, men stegen bakom henne blev också raskare. Hon sökte låta bli att lyssna till vargarnas ylanden – ord, som dröp av äckel och lusta, även om hon inte förstod dem.

Jag har ingen annan utväg, tänkte hon. Jag hoppar i och simmar tills jag inte orkar längre.

Men en annan tanke började ta form inom henne och allteflersom hon närmade sig den utskjutande klippan blev hon allt säkrare. Nästan rusig av den nya utvägen började hon springa och vargflocken följde efter henne – skrikande och skrattande.

Vid klippan stannade hon och vände sig om. De var fem i flocken. De hade blivit efter och hon fick tid att hämta sig. Innan de hunnit upp henne sprang hon ut ett stycke i vattnet, tills det nådde henne till låren. Badkappan blev våt och tung. Karlarna stannade i vattenbrynet och ropade åt henne – sökte tydligen varna henne.

– Idioter, väste hon. Lortiga, håriga krakar!

Hon pekade mot den ensamma klippön och ropade högt på deras språk:

– Kom med mig dit ut!

Karlarna började tjattra än värre:

– No, no, signorina! skrek en av dem. Non e possibile!

Peligroso!

– Peligrissimo! ropade en annan av dem.

– Kom med! ropade hon tillbaka.

Då tycktes överlägga med varandra. Gestikulerade vilt. Pekade ut mot klippön. Fortsatte att ropa sina varningar åt henne.

Jag måste få dem med mig, tänkte hon. Det är min enda chans.

Hon lät badkappan glida ned i vattnet. Karlarna tystnade och stirrade på henne. En av dem tog några steg ut i vattnet.

Hon särade benen.

De andra kom efter och hon lät dem komma nästan ända fram innan hon kastade sig baklänges i vattnet och började simma. Ett ögonblick stod karlarna villrådiga med vatten upp till halsen, men sedan började en av dem simma och de andra följde efter.

Hon simmade lugnt, stannade ibland och lät dem komma ikapp henne. De sökte gripa efter henne, men smidigt gled hon alltid undan och en gång dök hon och simmade upp mitt ibland dem. Vrålände sökte de få tag i henne, men hon var

redan försvunnen och dök på nytt upp framför dem.

Vattnet blev plötsligt kallare och hon kände ett strömdrag. Hon hejdade sig och lät dem komma alldeles inpå sig. De var alltför upphetsade för att känna strömdraget i tid. Skräckfyllda skrek de åt varandra och försökte vända tillbaka mot stranden. Men en av dem sjönk på ett ögonblick och då den, som simmat först, grep tag i armen på en kamrat försvann båda under ytan.

Strömdraget hade tagit dem allesammans med sig och hon började nu själv simma mot stranden. De två sista karlarna drevs bort i en virvel. Deras rop på hjälp kvävdes av vågorna och vinden. Då hon hade tagit sig ur strömdraget vände hon i vattnet. Hon såg en hand sticka upp ur en våg ett ögonblick och sedan gav hon sig in mot stranden med kraftiga simtag. Strömdraget hade fört henne långt bort från klippan, men på lugnare vatten simmade hon längs stranden och gick sedan på den våta sanden tills hon hittade badkappan, som låg och gungade i vågskvalpet, och sin väska.

Hon satte sig i sanden, letade fram en cigarett ur väskan och tände den. Såg ut över havet. Luften hade blivit disigare men klippön avtecknade sig lika skarpt. Hon tyckte sig se havsströmmen mellan ön och udden, vattnet skiftade färg där. Det blev klarare djupblått. Längre ut: blågrönt och grönt. Ett skimrande dis suddade ut horisontlinjen,

Hon lade sig på rygg – låg där naken och njöt av solen och friheten.

Skylla och Charybdis var ett par havsmonster, som höll till i Messina-sundet mellan Sicilien och Italien, där de lurade sjöfarare i fördärvet. Charybdis fanns på en södra sidan och skapade där flera gånger om dagen en väldig havsvirvel, där skeppen sögs ner. Om sjöfararna försökte undkomma det ödet greps de i stället av Skylla, som bodde i en klipphåla på den italienska sidan.